

Jutlus Nõos P, 05.08.18 kell 11.00, 10. pühapäev post *Trinitatis*

Lektsioonid: 1Ms 18:20–32; Mt 11:20–24

Pihikõne: 1Jh 4:16

Jutlus: Hb 3:15–19

Laulud: 217 (1–4); 215 (1–5, 6); 384 (1–3); 327 (1–5)

Selles ütlemisses: „Täna, kui teie tema häält kuulete, ärge tehke oma südant kõvaks nagu nurina ajal” – kes siis olid need kuuljad, kes nurisesid? Eks ju kõik need, kes olid Egiptusest välja läinud Moosese juhtimisel? Aga kelle peale ta viha tõusis neljakümneks aastaks? Eks nende peale, kes patustasid, kelle kehad langesid kõrbes surnuna? Aga kellele ta siis vandus, et nemad ei saa tema hingamisse, kui mitte neile, kes olid sõnakuulmatud? Nii me näeme, et nad ei võinud sisse pääseda oma uskmatuse pärast.

Loeme Piibli algusest, kuidas Jumal lõi kuue päevaga maailma ja puhkas seitsmendal päeval oma tegudest. Loeme ka sellest, kuidas Jumal lõi sellesse maailma inimese ja mõtles inimese kohta – nagu muugi loodu kohta – vaata, see on väga hea.

See, et inimese loomine, nagu ka kõige muu loomine, oli väga hea, ei tähenda muud kui seda, et inimene on määratud elama koos Jumalaga. Ja nii nagu Jumal hingas loomise järel oma tegudest, nii peab ka inimene kõige lõpus oma tegudest hingama. Teisisõnu, inimese olemuslik seisund on rahu. Ja mitte lihtsalt rahu, vaid Jumala rahu – õnnis olek, millest me oma maise elu ajal veel palju ei tea, kuid mille eelmaitsset on Jumal Jeesuses Kristuses meile siiski ilmutanud. See on rahu, mille inimesele annab Jumala ligiolek.

Just seesama rahu on ka tänase Hb kirjakoha aluseks. Hb autor lähtub sellest, et rahu inimese maises elus on rikkunud patt. Tõepoolest, mõeldes siit edasi, tulevad meelde Jumala kibedad sõnad Aadamale ja Eevale pärast pattulangust: naine saab tunda väga palju valu lapseootel olles (1Ms 3:16), mees aga peab vaevaga endale maapõuest toidupoolist kasvatama. Seega: inimese maises elus rahu pole. Kõigil meil on omad ülesanded ja tegemised ning meie eluaastad on, nagu ütleb Ps 90:10, ka parimal puhul vaid vaev ja häda.

Hb autor aga võtab oma VT-d tundva sihtgrupi jaoks siin aluseks Ps 95, mille teine pool, salmid 7b–11 kõlavad järgmiselt: „Täna, kui te kuulete ta häält, ärge tehke kõvaks oma südant nõnda nagu Meribas, nõnda nagu Massa päeval kõrbes. „Seal teie esiisad kiusasid mind, panid mind proovile, ehk küll said näha mu tööd. Nelikümmend aastat oli mul tülgestust sellest rahvapõlvest. Ja ma ütlesin: Nemad on eksija südamega rahvas, nad ei tunne minu teid. Seepärast ma vandusin oma vihas: Nad ei pääse minu hingamisse!”“

Psalmis 95 kõneleb Jumal Iisraeli rahvale tema esiisade kõrberännakust, mis oli vaearikas nagu inimese elu ikka. Rahvas liikus samm-sammult, päev-päevalt edasi töötatud maa poole. Kuid nagu loeme Moosese raamatuist, ei suutnud rahvas elada Jumala tahtega kooskõlas, ehkki ta vahel seda isegi teha püüdis. Massa ja Meriba on paigad (Piiblis käsitletakse neid sünonüümidena), kus Iisraeli lapsed hakkasid 2Ms 17 järgi kõrbes veepuuduse pärast nurisema ja Mooses neile Jumala käsul kaljust vett andis.

Hb autor juhib meie tähelepanu sellele, et Jumal küll kuulis Iisraeli laste nurinat ja andis neile vett, kuid ta ei sallinud nende nurinat. Ta oli ju rahvale lubanud, et viib nad töötatud maale, kuid rahvas ei mõistnud seda töötust hinnata isegi Jumala sellise imeteo põhjal nagu Punasest merest kuiva jalaga läbimine.

Samamoodi on ka inimese elus läbi aegade. Me nuriseme pidevalt asjade üle, mis meil puuduvad. Ja kui me need kätte saame, siis leiame uue asja mille pärast nuriseda. Tihti nuriseme selle üle, mida oleme kunagi igatsenud, kuid mida meil on järsku liiga palju. Vägisi tuleb selles seoses meelde praegune kuumus, mis on põllumehele küll raske, kuid Eesti jahedas kliimas siiski suur õnnistus meie tervisele.

Jumal on armuline ja halastaja, pika meelega ja rikas heldusest ning annab inimesele, mille järgi ta kisendab. Kuid ta ei lepi sellega, et inimene ei usalda teda oma vaevas, vaid otsib abi oma, teiste või

ebajumalate tarkusest ja unustab Looja Jumala.

Eks seda peagi silmas Jeesus, kui ta ütleb Mt 5:45, et Jumal laseb ju oma päikest tõusta kurjade ja heade üle ning vihma sadada õigete ja ülekohtuste peale! Jumal ei jäta kedagi siin maapeal viimselt hätta. Kuid see häda võib kätte jõuda igavikus, kui me pole Jumalale ustavad.

Seepärast tsiteerib Hb autor Ps 95: täna, kui te kuulete Jumala häält, ärge tehke oma südant kõvaks nagu Iisraeli rahvas nurina ajal. Iisraeli rahvas liikus oma maises katsumuses siiki Jumala kaitse all: päeval käis rändajate ees Jumal pilvesambas, öösel aga tulesambas. Jumal oli pidevalt rahva juures ja näitas ennast.

Jumal on kõnelnud inimestele kõigil aegadel. Paulus ütleb ju Rm 1:20: Jumala „nähtamatu olemus, tema jäädav vägi ja jumalikkus on ju maailma loomisest peale nähtav, kui mõeldakse tema tehtule“. Mitte ühegi põlvkonna esindajad ei saa öelda, et mingi inimesest kõrgem jõud pole neile end ühel või teisel viisil ilmutanud. Nii on see olnud muiste ja on ka tänapäeval

Kuid erilisel viisil on Jumal inimestega kõnelenud oma Poja Jeesuse Kristuse kaudu. Meil on lisaks kaudseile tõendeile Jumala olemasolust olemas ka Pühakiri, mida me võime tõlgendada Jeesuse Kristuse tõttu meile antud Püha Vaimu toel. Meil on olemas Kristuse kogudus, kes seda Pühakirja kuulutab ja tõlgendab. Meil on olemas pühakojad, kus saab segamatult Jumalat teenida ja lasta Jumalal endal meid sõna ja sakramendi läbi teenida.

Siiski jätkab inimene nurisemist nagu oleks tema eesmärk miski muu kui jõudmine Jumala hingamisse, Jumala rahusse. Isegi see, kes Jumalasse ei usu, lepib oma surmaga. Isegi jumalatud inimesed soovivad oma surnutele: „Puhka rahu!“ Kuid kas see rahu on selline rahu, millest oleme ülal kõnelnud, pole kindel.

Seepärast pole Kristuse kogudusel tähtsamat ülesannet kui meeles pidada: praegu on avatud tee Jumala rahusse. See tee on avatud tänu Jeesusele Kristusele, kes ütleb Jh 14:6 „Mina olen tee ja tõde ja elu. Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu.“

Ja teine koguduse ülesanne on kuulutada selle tee olemasolu kõigile, kel on kõrvad, et seda kuulda. Paulus meenutab meile 2Kr 6:2 Jumala sõnu: „Ma olen sind kuulnud soodsal ajal ja aidanud sind päästepäeval.“ Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!“ Kõlaga see kuulutus siis ka meie väikse Nõo koguduse suust meie praegusel ajastul puhtalt, kõlavalt ja selgelt!

Aamen.